

ปีเต็มๆที่ผมวางแผนจากการเดินทางท่องเที่ยวไปต่างจังหวัดไกลๆ นับจากประเทศประสบกับภาวะทางเศรษฐกิจมาตั้งแต่ปี 2540 แต่ในปี 2542 นี้ เหตุการณ์โดยทั่วไปมีแนวโน้มค่อนข้างดีขึ้น ธุรกิจการท่องเที่ยวรวมไปถึงธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเริ่มดูคึกคัก หลายจังหวัดได้ตอบรับกับปี Amazing Thailand พร้อมกับได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดของตนเอง

ภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ผมเดินทางมาก่อนข้างจะบ่อย ทั้งนี้เพราะชีวิตตัวเองได้ผกผันให้มาผูกพันกับคนภูเก็ตไปแล้ว ตั้งนั้นในเดือนเมษายนหรือช่วงระหว่างสงกรานต์ จึงถือโอกาสลาพักนอน เดินทางด้วยรถส่วนตัวตระเวนเที่ยวในหลายจังหวัดทางภาคใต้ แล้วมาจบลงที่ภูเก็ต ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวและถือโอกาสพาสมาชิกของครอบครัวมาเยี่ยมญาติพี่น้องพร้อมกันไปด้วย ด้วยเหตุนี้แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ และเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในจังหวัดภูเก็ตจึงคุ้นเคยมาและเป็นส่วนใหญ่

“ เกาะราชา” ชื่อนี้ไม่คุ้นหูนัก ผมอ่านเจอในหนังสือนิตยสาร อ.ส.ท. เล่มเก่าๆย้อนหลังไปราว 2 ปี บอกว่าเกาะแห่งนี้เป็นสถานท่องเที่ยวแห่งใหม่ของทะเลภูเก็ตซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีใครรู้จัก สอบถามจากเพื่อนฝูงหลายๆคนที่คุ้นเคยกับเที่ยวทะเลก็ไม่ค่อยเคยไป แต่เห็นภาพทะเลสวยๆที่ลงไว้ในหนังสือ อ.ส.ท. ดึงดูดความสนใจไม่น้อย เลยต้องจัดโปรแกรมเที่ยวเกาะราชาไว้ในทริปของการเดินทางในครั้งนั้น

จากประสบการณ์ที่เคยมาเกาะภูเก็ตอยู่บ่อยครั้งในช่วงเดือนเมษายนของแต่ละปี มักจะเห็นความไม่แน่นอนในเรื่องพายุฝนหรือลมมรสุมที่อาจรุนแรงจนทำให้ไม่สามารถออกทะเลไปเที่ยวไกลๆได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่นักท่องเที่ยวที่คุ้นเคยกับการเที่ยวทะเลในย่านนี้มักจะทราบกันดีว่า เมื่ออย่างเขาเดือนเมษายนไปแล้วโอกาสเจอลมมรสุมเป็นไปได้ค่อนข้างมาก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จึงเริ่มเบนเข็มไปเที่ยวทะเลบริเวณอ่าวไทยแทนเช่นเกาะสมุย เป็นต้น ซึ่งทะเลอ่าวไทยในช่วงนั้นจะปลอดภัยกว่า

“ มรสุมเข้าฝั่งทะเลด้านอันดามัน”

มันเป็นข่าวที่สร้างความผิดหวังให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในช่วงกลางเดือนเมษายน ปี 2542 ฝนตกติดต่อกันหลายวันอย่างไม่ลืมหูลืมตา จะออกไปธุระที่ไหนก็ไม่ค่อยสะดวกนัก ได้แต่นั่งนอนอยู่บ้านไปหลายวัน กรู๊ปทัวร์ต่างชาติที่ตั้งใจมาเที่ยวเกาะ ภูเก็ต โดยเฉพาะต่างผัดหวังไปตามๆกัน ขณะเดียวกันบริษัทท่องเที่ยวต่างปรับเปลี่ยนโปรแกรมกันไกลหุล เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวต้องเตร็ดเตร่กันอยู่ที่โรงแรมทั้งวัน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งในภูเก็ตมีลูกค้าต่างชาติเพิ่มขึ้นในช่วงนี้

แม้ว่าจะมีลมมรสุมและฝนตกต่อเนื่องจนกรมอุตุนิยมวิทยาออกประกาศเป็นระยะๆแต่ก็ยังมียุโรปทัวร์ รวมทั้งบริษัทเรืออีกหลายแห่งไม่ยอมหยุดวิ่ง ยังคงรับนักท่องเที่ยวออกทะเลตามปกติ เพราะช่วงเวลานั้นกำลังเป็นโอกาสทองของธุรกิจท่องเที่ยว ที่หลายกิจการเพิ่งจะฟื้นตัวเป็นครั้งแรก จากภาวะทางเศรษฐกิจที่ซบเซามานาน อีกอย่างหนึ่งก็อาจเห็นว่าเหตุการณ์ยังไม่ถึงขั้นรุนแรงก็เป็นได้ แต่ผลสุดท้ายก็พาเอานักท่องเที่ยวไปติดค้างอยู่ที่เกาะลันตาอันเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถฝ่าคลื่นลมกลับมาได้

กองทัพเรือจึงต้องทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือโดยนำเรือออกไป รับกลับเข้าฝั่งอย่างปลอดภัย
ในครั้งนั้นสื่อมวลชนและนักท่องเที่ยวต่างตำหนิบริษัททัวร์ที่มุ่งแต่จะหาผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย
รวมทั้งไม่ได้ให้ข้อมูลล่วงหน้าในเรื่องสภาพอากาศแก่นักท่องเที่ยวเพื่อตัดสินใจในการเดินทาง

ผมนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ และติดตามข่าวนี้มาหลายวัน
ภาวนาขอให้มรสุมผ่านพ้นไปเสียทีเพราะเวลาที่ผมจะอยู่ภูเก็ตนี้ ก็เหลือน้อยเต็มทน

อีกไม่กี่วันก็ใกล้จะครบกำหนดเดินทางกลับกรุงเทพแล้ว

และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง

เช้าตรู่วันหนึ่งขณะกำลังนั่งชดกกาแฟที่บ้านที่ร้านกาแฟเล็กๆแห่งหนึ่งที่นอกตัวเมืองภูเก็ต วันนี้เห็นแดดอ่อนๆค่อนข้างสดใส
ดูแล้วน่าจะออกทะเลได้อย่างไม่มีปัญหาอะไร
แต่ด้วยความไม่แน่ใจจึงสอบถามเจ้าของร้านกาแฟซึ่งเป็นอดีตชาวประมงผู้มากด้วยประสบการณ์คนหนึ่ง
เขาเดินออกไปนอกชายคาแล้วแหงนมองฟ้า บอกว่า “วันนี้ไปได้ไม่มีปัญหา”

เท่านั้นแหละครับ ผมรีบเข้าบ้านจัดแจงติดต่อบริษัทเรือทันที เมื่อทราบว่าเรือที่ว่างและสามารถเดินทางไปขึ้นเรือได้ทันที
จึงจัดแจงขณสัมภาระ และเรียกคนขึ้นรถทันที ที่ลืมไม่ได้ก็คือกระเป๋ากล้องพร้อมฟิล์ม และเมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว
ผมรีบออกเรือโดยไม่รอช้าเพื่อมุ่งสู่อ่าวฉลอง ซึ่งเป็นท่าเรือไปเกาะราชา

อ่าวฉลองอยู่ห่างจากตัวเมืองไปอีกราวสิบกว่ากิโล เรือจะออกจากท่าเวลา 9.30 น. ขณะนั้นก็จวนเย็นเต็มที่แล้ว

เช้านี้ผมขับรถยนต์ด้วยความสดชื่น เพราะเห็นต้นไม้ใบหญ้าที่เขียวขจีสองข้างทางที่ยังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝนที่เพิ่งผ่านพ้นไปหมาดๆจาก
เมื่อคืนนี้เอง และคงจะเป็นการเริ่มชีวิตใหม่หลังผ่านมรสุมไปแล้ว

ผมใช้เวลาไม่นานนักก็ขับรถมาถึงท่าแยก เลี้ยวซ้ายแล้วตรงไปที่อ่าวฉลองซึ่งเป็นท่าเรือที่จะไปยังเกาะต่างๆ
ผ่านถนนลูกรังที่แคบๆและ

ขรุขระ ซึ่งขณะนี้มีน้ำเจิ่งนองเป็นหลุมเป็นบ่อไปทั่ว เป็นหลักฐานยืนยันว่าคงผ่านฝนมาอย่างโชกโชก

หลังจากหาที่จอดรถในดงมะพร้าวซึ่งปรับให้เป็นท่าจอดรถได้แล้วก็มาติดต่อบริษัททัวร์

ยังพอมีเวลาทานข้าวเช้าหลังติดต่อยาเงินค่าเรือเรียบร้อยแล้ว ผู้ใหญ่ 350 บาทรวมอาหารตลอดรายการ
เด็กก็คิดราคาพิเศษตามแต่จะต่อรอง

แสงแดดอ่อนๆที่เห็นในตอนเช้านี้รู้สึกว่าจะเริ่มแรงกล้าขึ้นทุกขณะ เมฆที่เห็นบางๆก่อนหน้านี้
เริ่มจางหายกลายเป็นท้องฟ้าสีน้ำเงินแทน ทะเลก็ดูราบเรียบไม่มีวิ้วแววให้เห็นเลยว่าเพิ่งผ่านมรสุมที่รุนแรง
แต่ยังพอเห็นร่องรอยอยู่บางตามชายฝั่งที่เห็นเศษกิ่งไม้ใบไมลอยตามผิวน้ำไกลฝั่งมากกว่าปกติเท่านั้นเอง

นี้แหละธรรมชาติมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ที่ผ่านมามีฝนกระหน่ำเกาะภูเก็ตและบริเวณใกล้เคียงเป็นเวลาหลายวัน
แต่ขณะนี้ได้เคลื่อนตัวออกไปยังมหาสมุทรอินเดียแล้ว ซึ่งคงสร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นกับบริเวณนั้นต่อไป
ส่วนเกาะภูเก็ตหลังจากมรสุมผ่านพ้นไปแล้วทุกอย่างก็กลับคืนสู่ภาวะปกติ การท่องเที่ยวทางทะเลคงจะคึกคักเหมือนเดิม
อ่าวฉลองซึ่งเป็นท่าเรือท่องเที่ยวที่สำคัญมีเรือเจตสีขาวๆให้เช่าจอดอยู่หลายลำนับจากวันนี้ไปคงมีโอกาสดำเนินเงินอีกไม่น้อย

เมื่อได้เวลาใกล้ก็พาพวกเราเดินไปที่ท่าเทียบเรือ เรือที่จะพาพวกเราไปกันนี้มีสองชั้นดูค่อนข้างลำใหญ่ น่าจะจุคนได้เป็นร้อย
แต่คณะของเราเที่ยวนี้ มีไม่เกิน 30 คน บนเรือจึงดูโหลหง
เลื้อยชูชีพที่แขวนเต็มราวเรือจึงเหลือเพื่อสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆกลุ่มนี้
ทุกคนจึงเลือกและลงใส่ให้พอดีตัวกันตามสบายโดยไม่ต้องแย่งกันเหมือนกับที่เห็นในที่อื่นๆ

เมื่อเรือออกไค้ก็ทำหน้าที่บรรยายสรุปในโปรแกรมการเดินทางว่าจะแวะที่ไหนบ้าง
ทั้งพูดไทยและอังกฤษซึ่งทริปนี้มีฝรั่งและชาวจีน

สิ่งคิปร่วมมาด้วย

ไค้บอกว่าวันนี้เป็นวันแรกที่ท้องฟ้าเปิดซึ่งก่อนหน้านี้เจอฝนกันตลอดทุกเที่ยวเรือโดยที่เรือยังคงออกวิ่งตามปกติ ไม่มีวันหยุด

ขณะที่โกด์กำลังสาธยายอยู่นั้นก็เหลือบไปเห็นป้ายภาษาอังกฤษอยู่บนเรือ
เตือนนักท่องเที่ยวไม่ให้ยื่นหรือเหยียบลงไปบนแนวประการังใต้น้ำ ซึ่งเป็นการทำลายสภาพแวดล้อม
แต่ในใจผมกลับคิดว่าน่าจะทำร้ายเตือนเป็นภาษาไทยมากกว่า เพราะส่วนใหญ่ที่มาก็คือคนไทยทั้งนั้น
อีกอย่างหนึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมในบ้านเราก็คือน้ำมือคนไทยด้วยกันนี่แหละ

โกด์บรรยายไปขณะที่เรือก็แล่นขนานกับเกาะภูเก็ตมาเรื่อยๆ
และเริ่มทิ้งห่างจากเกาะตรงปลายแหลมพรหมเทพซึ่งเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวมักจะมาดูพระอาทิตย์ตกของช่วงเวลานั้นอย่างล้น
หลามในแต่ละวัน ที่นี้เป็นจุดชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามที่สุดของเมืองไทยเลยก็ว่าได้
ยิ่งในระยหลังๆนี้มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวกันมากจนทำให้การจราจรบนเนินเขาแห่งนี้มีปัญหา
ต้องจอดรอสายทางและเดินเท้าต่อไปดูพระอาทิตย์ตก

ภูเขาบริเวณนี้เป็นเขาสูงที่เขียวชอุ่มมองแล้วก็ไม่ค่อยมีบ้านคนเท่าใดนัก ดูเป็นป่าเป็นสวนมะพร้าวของชาวบ้านแ
แต่ก็ยังมีความหลังใหญ่ของผู้มีฐานะมั่งคั่งโผล่ให้เห็นอย่างโดดเด่นเห็นแล้วก็อดนึกอิจฉาไม่ได้

เมื่อเรือพ้นจากเกาะภูเก็ตเข้าสู่กลางทะเลแล้วก็จะเห็นท้องฟ้าแจ่มใสขึ้น
น้ำทะเลก็เริ่มเปลี่ยนสีจนกลายเป็นสีน้ำเงินเข้มซึ่งหมายถึง เรือเริ่มพาเข้าสู่ความลึกมากขึ้นๆทุกขณะ
ท้องฟ้าแม้จะดูปลอดโปร่งและปลอดภัยจากคลื่นลมแล้ว
แต่ถ้ามองออกไปนอกเรือก็จะเห็นทะเลพรุวไหวโยนตัวเป็นระลอกคลื่นขนาดใหญ่
คล้ายกับผืนน้ำนั้นเป็นแผ่นผ้าใบขนาดยักษ์ที่มีพลังมหาศาลดันน้ำทะเลให้กระเพื่อมขึ้นลงเนิบนาบ ซ้ำๆ
อยู่ตลอดเวลาอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

เรือลำใหญ่ที่มุ่งไปนี้ดูเล็กมากเมื่อเทียบกับคลื่นที่วุ่นวายนี้ ทุกครั้งที่ผืนน้ำทะเลดันตัวเองขึ้นลงเมื่อใด
เรือก็จะโยกตัวเองขึ้นลงตามคลื่นเช่นกันเหมือนหยอกกลิ้งกันอยู่บนผิวน้ำตลอดเวลา

นั่งดูคลื่นไปจิตใจก็คิดเลยเถิดไปว่า ถ้าเรือลำนี้อยู่ท่ามกลางคลื่นยักษ์ เหมือนพายุเฮอร์ริเคนแล้ว
คงจะถูกคลื่นลูกโตๆกระหน่ำถล่มจนดำดิ่งใต้ทะเลแน่ๆ ทั้งเรือและมนุษย์ทั้งหมดนี้จะเหลืออะไร
ใครว่าน้ำเป็นก็คงจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ ดูคลื่นนานๆแต่ทำไมใจดันไปคิดเรื่องไม่เป็นมงคล ก็ไม่ทราบได้
ขณะนั้นก็รู้สึกชักเวียนหัวที่ไปนั่งมองคลื่นเกือบตลอดเวลา เลยต้องหันหน้ากลับมาดูอย่างอื่นในเรือแทน
ไม่เช่นนั้นอาจออกอาการเมาคลื่นจนอาเจียนก็เป็นได้

ประมาณชั่วโมงเศษก็มาถึงอ่าวเล็กๆแห่งหนึ่งของเกาะราชา เรือทอดสมอเพื่อให้ว่ายนำดูปะการังกัน
หลายคนเตรียมพร้อมอยู่แล้วพอเรือจอดทอดสมอได้ก็กระโดดน้ำกันตาม โดยมีโกด์กระโดดนำไปก่อนเป็นคนแรก
ผมใส่ชูชีพพร้อมหน้ากากครบชุดแล้วค่อยๆหย่อนตัวลงน้ำไปพักใหญ่แล้วจึงขึ้นมา
ไม่ไหวจริงๆกระแสน้ำเชี่ยวมากเหมือนกับทะเลน่าน กระแสน้ำคอยแตะดันเราหลุดเข้าใต้ท้องเรืออยู่เรื่อย

น้ำทะเลบริเวณนี้สวยและใสมากจนเห็นใต้ท้องเรืออย่างชัดเจน แต่ปะการังที่เห็นในแถบนี้ดูแล้วน่าจะสูญแล้วเกาะพีพีไม่ได้
ที่นี้เหมือนกับเป็นสุสานปะการังที่ตายไปแล้วมากกว่า ซากหักๆมีให้เห็นอยู่เต็มไปหมด

หลังจากที่ขึ้นมานบนเรือแล้วก็ได้ยินเสียงโกด์ตะโกนโหวกเหวกทั้งไทยและอังกฤษ
บอกไม่บอกมือไม่ให้ลูกทัวร์ว่ายไปในบริเวณน้ำเขียวที่อาจเป็นอันตรายได้
หลายคนก็เชื่อฟังแต่คนที่ว่ายน้ำเก่งๆดูจะไม่ค่อยแคร์เสียงเรียกเท่าใดนัก เพราะเห็นว่าออกไปไกล
จนเกือบจะไปปะปนกับนักท่องเที่ยวที่มากับเรือลำอื่น ซึ่งอาจมีปัญหาในการควบคุมดูแล
ซึ่งบ่อยครั้งที่ลูกเรือพลัดหลงไปอยู่กับทัวร์กรุ๊ปอื่น

ผมค่อนข้างจะแปลกใจว่าทำไมจุดที่พวกเราว่ายนำดูปะการังอยู่นั้นมันอยู่ใกล้ๆกับเกาะแต่มีคลื่นใต้น้ำค่อนข้างแรงเหมือนกับอยู่ก
กลางทะเล ก็ได้อธิบายจากโกด์ว่า เกาะราชาเป็นเกาะที่อยู่กลางทะเล
รอบๆเกาะก็มีคลื่นใต้น้ำพัดผ่านไปมาอยู่ตลอดเวลาเมื่อเจอกับโชติหินใต้น้ำก็จะเปลี่ยนทิศทางจึงดูคล้ายกับน้ำที่วนหมุนไปมา
อีกประการหนึ่งเกิดจากอิทธิพลของลมมรสุมที่พัดผ่านพัดไปทำให้ทะเลในบริเวณนี้ยังไม่สงบนัก คงต้องรออีกระยะหนึ่ง
ทุกอย่างก็จะกลับเข้าสู่ภาวะปกติ

หลังจากที่ว่ายน้ำกันได้ไม่นานโกด์เรียกให้ขึ้นเรือ บอกว่าจะไปขึ้นฝั่งที่เกาะราชากันแล้ว
ขณะที่ว่ายนั้นก็ยังมีเรือหางยาวเข้ามาเทียบที่ท้ายเรือ โดยสารเพื่อมารับคนไปเกาะ
พวกเรากว่าจะลงเรือได้ก็รู้สึกลำบากเพราะกระแสน้ำเชี่ยวมากพัดพาเรือหางยาวแคว่งโคลงเคลงไปมาบดขยี้ที่

ชาวที่จนผู้โดยสารลงเรือค่อนข้างลำบาก ทั้งไกด์และเด็กเรือต้องทำงานหนัก
ดูสีหน้าของไกด์ในขณะนั้นแล้วค่อนข้างจะกังวลไม่น้อยกับ เรือหางยาวที่ดูไม่ค่อยจะนิ่ง ทำให้หลายคนไม่กล้าลง

“ เรือหน้อยครับ ” เสียงไกด์เร่งให้ขึ้นเรือพร้อมกับเดินตรวจความเรียบร้อยบนเรือ

“ อย่าช้าครับ รีบๆ หน้อยครับ..... ลงเรือแล้วให้เดินไปนั่งท้ายเรือเลยนะครับ.... ”

แค่ลงเรือดูเหมือนง่าย แต่สำหรับนักท่องเที่ยวที่ไม่ค่อยคุ้นเคยแล้วก็ดูจะยุ่งยากไม่น้อย
คนที่ลงก่อนมักจะหาที่นั่งกลางลำเรือซึ่งกว้างกว่าส่วนอื่นทำให้ลื่นไถลไปว่า ไปขวางทางคนที่กำลังทยอยลงเรือ
ไกด์จึงต้องบอกให้ช่วยกันอยู่ เรือ ย ผมเลือกที่จะลงคนสุดท้ายเพราะจะได้อยู่
ตรงหัวเรือซึ่งสามารถถ่ายภาพบรรยากาศผู้คนบนเรือได้บนเรือได้
เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเรือก็แผดเสียงคำรามพร้อมกับหันหัวเรือบายหน้า ไปยังชายหาดของเกาะราชาทันที
ทิ้งให้เรือใหญ่ทอดสมอยู่อีกด้านหนึ่งของเกาะอย่างโดดเดี่ยว

เมื่อเรือหางยาวพาเข้าใกล้ฝั่ง ก็ยิ่งเห็นความสวยงามของท้องทะเลบริเวณชายหาดแห่งนี้มากขึ้น
มองออกไปไกลๆ จะเห็นน้ำทะเลแบ่งเป็นสอง สีสีน้ำเงินเข้มกับสีฟ้าหม่นๆ ดูแปลกตามาก ซึ่งยังไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน
หาดทรายที่นี้ก็ขาวสะอาด ดูแล้วมันช่างตรงใจที่อยากเห็นทะเลแบบนี้จริงๆ

ผมค่อนข้างตื่นเต้นกับหาดทรายที่ขาวเนียนและละเอียดเช่นนี้มาก เวลาเหยียบลงไปด้วยเท้าเปล่ามันนุ่มเท้าจริงๆ
และทุกครั้งก็ลื่นลื่น

ชายหาดเม็ดทรายที่ละเอียดก็จะฟุ้งกระจายเหมือนฝุ่นแป้งไม่มีผิด

ผมมีเวลาชื่นชมและได้ถ่ายภาพแถวชายหาดไม่นานนัก
เพราะไกด์ได้เรียกให้พวกเราเดินหน้ากันต่อไปหลังจากที่ทยอยมาจนครบแล้ว
จากหาดทรายเล็กๆ ก็เดินลัดเลาะผ่านสวนมะพร้าวที่ขึ้นอยู่หนาแน่น มีบ้านมุงจากอยู่ 2-3 หลังตามเส้นทางที่ผ่าน
ซึ่งน่าจะเป็นของเจ้าของสวนมะพร้าว
ทางเดินบางแห่งก็พบแอ่งน้ำขังคล้ายลำธารซึ่งน่าจะเป็นร่องรอยของมรสุมที่เพิ่งผ่านไปไม่นานนี้เอง

ผมเดินรั้งท้ายคุยกับไกด์ไปตลอดทาง ทั้งนี้ก็เพราะว่ามัวแต่หยุดถ่ายภาพเป็นระยะๆ แล้วก็วิ่งตามกลุ่มไปหลังถ่ายภาพเสร็จ
เดินกันได้ราวๆ ครึ่งชั่วโมงก็เห็นหาดทรายที่สวยงามอยู่เบื้องหน้า

“ โอ..... ” ผมตะลึงและตื่นเต้นกับภาพที่ปรากฏตรงหน้านั้นมาก

หาดทรายที่ใหญ่โตขาวสะอาด ท้องทะเลก็ออกสีฟ้าครามเข้มดูสวยงามยิ่ง นึกไม่ถึงว่า “ เกาะราชา ” จะมีความสวยงามเพียงนี้

“ เกาะสวรรค์ ”

คงไม่ใช่ว่าคำพูดที่โอ้อวดเกินไปที่จะนำมาเปรียบเทียบกับภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าในวินาทีแรกที่เห็น
ผมหยุดเดินและเพ่งมองภาพข้างหน้าอย่างตื่นตาและดีใจ พร้อมกับยกกล้องถ่ายภาพนั้นไว้ 1 ภาพ
มันช่างสวยงามต่างจากที่จินตนาการไว้มากเลยทีเดียว สีของน้ำทะเลดูสดใสบริสุทธิ์มาก
ระลอกคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่งดูขาวและใสสะอาดชวนให้ลงไปสัมผัสยิ่งนัก

เมื่อเดินลงไปชายหาดแล้วผมก็เริ่มสำรวจเพื่อบันทึกภาพในมุมมองที่เห็นว่าสวยงามท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรงที่กำลังแผดเผา
หาดทรายขาวแห่งนี้ในเวลาก่อนเที่ยงนักท่องเที่ยวที่มาด้วยกันต่างก็แยกย้ายลงเล่นน้ำโต้คลื่นอย่างสนุกสนาน
รายที่กลัวแสงแดดมากก็หลบร่มตามร่มไม้ชายหาด
เสียงคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งจะดังกวาปกติและเป็นคลื่นลูกโตกว่าที่เห็นทั่วไปทั้งนี้ก็เพราะว่าหาดแห่งนี้อยู่บนเกาะกลางทะเล
ด้านหน้าของชายหาดหันออกไปสู่ทะเลอันดามันซึ่งเลยไปถึงมหาสมุทรอินเดียอันไกลโพ้น
ชายหาดแห่งนี้จึงรับลมทะเลอย่างเต็มที่

นอกจากนี้ อิทธิพลของลมมรสุมก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชายฝั่งแห่งนี้มีคลื่นลมแรง
ทุกครั้งที่มีคลื่นลูกโตๆ ซัดเข้าหาฝั่งเสียงจึงดูเสียงดังและค่อนข้างรุนแรง แต่ก็ไม่เป็น

อันตรายต่อการเล่นน้ำแต่อย่างใด คงเป็นเรื่องปกติสำหรับเกาะที่อยู่โดดเดี่ยวกลางทะเลเช่นนี้

วันนี้บริเวณชายหาดดูค่อนข้างเงียบเหงา นอกจากนักท่องเที่ยวกลุ่มเราแล้วเกือบจะไม่เห็นมีนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นเลย จะมีบ้างก็เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ไม่กี่คน 10 คน ซึ่งคงมาพักผ่อนที่นี่กันหลายวันแล้ว คิดว่านับจากพรุ่งนี้เป็นต้นไปนักท่องเที่ยวก็คงทยอยมามากขึ้นตามลำดับเพราะไม่มีมรสุมให้เป็นอุปสรรคอีกต่อไป

ผมเดินเก็บภาพบริเวณชายหาดไม่นานนัก เพราะแสงแดดจัดๆ ที่สะท้อนหาดทรายสีขาวทำให้เพิ่มแสงแรงกล้าเป็นทิวคูณ หมวกและแว่นตากันแดดดูเหมือนว่าจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก เกือบจะหนามืดเอาเหมือนกันจึงต้องหาร่มเงาพักสายตาเป็นระยะๆ

ปีกซ้ายของชายหาดมีเนินเขาเตี้ยๆ สามารถเดินขึ้นไปได้ตามก้อนหินที่ปรับให้เป็นขั้นบันไดข้างบนนี้ลมทะเลพัดเย็นสบายตลอดเวลา ทุกครั้งที่ มีลมพัดผ่าน มันช่างเป็นอากาศที่บริสุทธิ์มาก ผมนั่งพักบนโซตหินอย่างสบายใจได้ต้นหวางต้นใหญ่ที่มีใบหนาที่บนไม่อยากจะลงไปสู่แดดข้างล่างนั้นเลย เล่นสัปดาห์ 20-35 ม.ม. เก็บภาพชายหาดช่วงล่างนี้ได้หมดเห็นทั้งปีกซ้ายและขวาของหาด เละที่เห็นข้างหน้านั้นดูเหมือนอ่าวที่เว้าเข้ามาในเกาะ ยิ่งมองใกล้ๆ สีน้ำทะเลก็ยิ่งเข้มมาก ก็คงหมายถึงเป็นเขตทะเลลึกที่ไปไกลถึงมหาสมุทรอินเดีย

อ่าวที่เห็นข้างหน้านั้นไม่มีเรือโดยสารหรือเรือประมงจอดแม้แต่ลำเดียวก็ตรงตรงกับคำพูดของไกด์ที่ว่า ชายฝั่งของเกาะราชาด้านนี้มีคลื่นลมแรง เรือทุกลำจะหลบไปจอดหลบลมอยู่ด้านอื่นเพื่อความปลอดภัย

ไกด์บอก ในแต่ละวันก่อนที่เรือท่องเที่ยวจะพานักท่องเที่ยวมาที่เกาะ ก็จะต้องมีการตรวจสอบตรวจเช็คสภาพคลื่นลมก่อนทุกครั้ง และจะพานักท่องเที่ยวขึ้นฝั่งด้านที่ปลอดภัยกว่า

นั่งกินลมบนเนินเขาอยู่พักใหญ่ ก็ลงมาเดินที่ชายหาด ยิ่งเดินลงไปใกล้ทะเลก็จะได้ยินเสียงคลื่นลูกใหญ่ซัดกระหน่ำโขดหินด้านซ้ายของหาดจนดังสนั่น และแตกเป็นฟองสีขาวบริสุทธิ์แผ่กระจายทั่วชายหาดครั้งแล้วครั้งเล่า ผมนั่งที่เก้าอี้ชายหาด ซึ่งมีร่มกางไว้กันแดดเป็นการหยุดพักสายตาจากแสงแดดอันร้อนแรง นั่งดูคลื่นกระทบฝั่งลูกแล้วลูกเล่าอย่างไม่รู้จักเบื่อ คลื่นลูกโตที่เห็นน้ำทะเลออกสีเขียวมรุกตสะท้อนแสงระยิบระยับค่อยๆ ก่อตัวและเคลื่อนเข้าหาฝั่งอย่างช้าๆ มันเป็นภาพที่ชวนมองอย่างยิ่งทำให้นึกไปว่าน้ำทะเลที่อยู่กลางทะเลลึกเช่นนี้ช่างสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากมลภาวะจริงๆ

“นั่งพักตรงนี้นานแล้วหาอะไรเย็นๆ มาดื่มแก้ร้อนหน่อยถ้าจะดี”

ผมเดินไปยังปีกขวาของชายหาดซึ่งบริเวณนี้เป็นโขดหินก้อนใหญ่ตั้งระเกะระกะ เห็นมีร้านอาหารอยู่ร้านเดียวที่มองเห็นได้ในแถวนี้ปลูกอยู่บนเนินเขาเหนือโขดหินในร้านตกแต่งแบบสไตล์ Jungle ดูแล้วช่างเข้ากับบรรยากาศของเกาะที่เป็นธรรมชาติแบบนี้

ผมสั่งน้ำเย็นมาเช็ดหน้าเช็ดตาจากไอทะเล และสั่งน้ำเย็นมาดื่มแก้กระหาย ในมุมที่เห็นวิวชายหาดชัดเจนซึ่งมองเห็นนักท่องเที่ยวกำลังโต้คลื่นลูกโตๆ กันอย่างสนุกสนาน ที่นี้ผมได้มีโอกาสพูดคุยกับเจ้าของร้านและเป็นเจ้าของรีสอร์ทใกล้ๆ กันด้วย

เป็นชายหนุ่มร่างเล็ก ชื่อ อิบบราฮิม เป็นคนไทยมุสลิม บอกว่า

“เกาะราชานี้เพิ่งจะเป็นที่รู้จักกันเมื่อ 2-3 ปี มาเนือง ผมก็เข้ามาทำรีสอร์ทตอนที่นักท่องเที่ยวเข้ามากันมากจนนี้แหละ”

“ผมไม่ใช่คนที่นี่แต่เป็นคนภูเก็ต.....” เจ้าของร้านเล่าความเป็นมาให้ผมฟัง

“ผมมีรีสอร์ทเป็นบ้านพักหลังเล็กๆ อยู่บนเนินเขาอยู่หลังร้านอาหารนี้ไม่กี่หลัง ช่วงเย็นๆ บรรยากาศที่นี่จะสวยมาก ถ้าใครชอบเงียบๆ

และสงบๆ ไม่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ที่นี่จะเหมาะมาก”

“ตอนกลางวันราวๆ 4 ทุ่ม เราจะปิดไฟ เพราะที่นี่ใช้ไฟปั่นจากเครื่องทำไฟ บนเกาะนี้ยังไม่มีไฟฟ้า...” เจ้าของรีสอร์ทกล่าวในเชิงเชิญชวน

“แล้วราคาค่าที่พักละเท่าไร.... ค่าอาหารละแพงไหม...” ผมสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมพร้อมกับบอกราคาอาหารด้วย เพราะดูสภาพแล้วผู้ที่มาพักยังใจก็หนักไม่พนักต้องทานที่นี่ ร้านอื่นนั้นมองหาไม่เห็นเลย

“คืนละ 7-800 บาท ครับ นอนได้ 2 คน ส่วนราคาอาหารก็คิดตามเมนู” เจ้าของรีสอร์ทพูดไปพร้อมหยิบเมนูมาให้ดู

ผมดูราคาอาหารแล้วก็ประมาณคร่าวๆว่าเกือบ 2 เท่าจากราคาปกติบนเกาะภูเก็ต
จะว่าแพงก็คงจะแพงเพราะที่นี่ห่างไกลจากฝั่งมาพอสมควร แต่ก็คงจะเป็นราคาใกล้เคียงกับที่เกาะ ภูเก็ต
ซึ่งที่นั่นก็ขึ้นชื่อในเรื่องราคาอาหารและของใช้อย่างอื่นที่แพงจนเสียเงินใครพกกล่องไปด้วยก็เตือนว่าขนเอาฟิล์มไปให้พอ
ไม่เช่นนั้นคุณอาจซื้อฟิล์มที่แพงที่สุดในชีวิตก็เป็นได้

จากนั้นเจ้าของรีสอร์ทก็ให้ข้อมูลการเดินทางมายังเกาะราชา พร้อมกับควักนามบัตรให้ผมไว้ 1 ใบ

“ นักท่องเที่ยวสามารถมาได้โดยทางเรือท่องเที่ยวแบบธรรมดาซึ่งใช้เวลาชั่วโมงเศษๆ
หรือถ้าต้องการทำเวลาหน่อยก็จ้างเรือเจ็ตจากอ่าวฉลองมาได้โดยใช้เวลาราวๆ 45 นาทีแค่นั้นเอง คิดค่าโดยสารคนละประมาณ
7-800 บาท เป็นราคาที่ไม่มีอาหารเหมือนเช่นเรือท่องเที่ยว

ใครอยากเดินทางมาแบบด่วนๆ ก็เช่าเรือมาได้จากอ่าวฉลองซึ่งมีให้เช่ามากมายหลายขนาด ขับมาปรี๊ดเดียวก็ถึงแล้ว
และเรือเจ็ตก็สามารถเข้าไปจอดยังหาดทรายได้ทันที เพราะมีน้ำหนักเบาไม่ต้องเสียเวลาถายเรือเหมือนเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่

แม้จะดูว่าธุรกิจเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่กับเรือเจ็ตน่าจะไปด้วยกันได้ดี
แต่ความเป็นจริงแล้วกลับมีปัญหาทุกระบบนิเวศน์ซึ่งคนแถวนี้แหละ ให้ฟังว่า เรือเจ็ตสามารถเข้าไปในทุกซอกทุกส่วนของเกาะ
ซึ่งมีส่วนเข้าไปทำลายระบบนิเวศน์ได้ทะเล ต่างกับเรือใหญ่ที่ต้องจอดอยู่ภายนอกไม่มีสิทธิ์เข้าไปได้ลึกเหมือนเรือเจ็ต

ผมคุยกับเจ้าของร้านอีกไม่นาน ก็ได้เวลานัดหมายที่ต้องไปขึ้นเรือ คณะเราพร้อมตรง ตามเวลากันทุกคน
จากนั้นก็พากันเดินไปที่ฝั่งตรงข้ามผานสวนมะพร้าวตามเส้นทางเดิม

เมื่อขึ้นเรือกันครบแล้วอาหารกลางวันถูกจัดวางแบบบุฟเฟต์ไว้ที่กลางลำเรือ ปรุงโดย
แม่ครัวพ่อครัวที่อยู่บนเรือนั่นเองในช่วงที่นักท่องเที่ยวออกไปเล่นน้ำกัน ชั้นล่างของเรือ
มีมุมหนึ่งที่เป็นส่วนของห้องครัวโดยชื่อของสตูจากฝั่งแล้วก็เริ่มลงมือทำในขณะที่เรือวิ่ง เมื่อได้เวลาก็ยกมาทานกันร่อนๆ
รสชาติจึงเหมือนออกจากเตาใหม่ๆ ยิ่งถ้าแม่ครัวมีฝีมือหน่อย รับรองว่ามีอรรถรสกับนักท่องเที่ยวคงเบิ้ลกันเกือบทุกคน

เมื่อรับประทานอาหารค่อนข้างถูกปากถูกใจนักท่องเที่ยว แม้ว่าแกงกะทิจะออกรสเผ็ดตามความนิยมของคนใต้แต่ก็ไม่เห็นมีใครบ่น
ยังเป็นชาว ต่างชาติแล้วก็เห็นทานกันอย่างเอร็ดอร่อย มื้อนี้ผมทานแบบไม่ต้องเกรงใจ อาหารอร่อยบวกกับความหิว
แถมมีผลไม้ตบท้ายรายการอีกต่างหาก ทานเสร็จเลยตองนั่งพักผ่อนกันนานหน่อย

จากนั้นเรือได้จอดแวะให้ดูปะการังอีกสองจุดจึงได้เวลากลับ และถึงอ่าวฉลองในเวลาประมาณห้าโมงเย็น

เกาะราชา ที่ผมมีโอกาสได้มาเที่ยวครั้งนี้ยังดูเป็นเกาะที่มีความเป็นธรรมชาติมาก พื้นที่ส่วนใหญ่ของเกาะจะเป็นสวนมะพร้าว
ในบริเวณ ที่กว้างว่างเปล่าหรือพื้นที่ที่เป็นหินก็มีสภาพคล้ายป่า ที่นี่ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใหญ่โตให้เห็น
อย่างมากก็เป็นเพียงบ้านพักนักท่องเที่ยวที่ทำด้วยไม้หลังใหญ่แค่สองชั้น และยังไม่ค่อยมีที่พักมากมายนัก
ความสะอาดสบายต่างๆยังมีไม่มาก ที่นี่จึงน่าจะเป็นสวรรค์ของผู้ที่รักธรรมชาติ และต้องการความสงบอย่างแท้จริง

“ เกาะราชา” เปรียบเสมือนสาวพรหมจรรย์ ที่รักษาความบริสุทธิ์ไว้นานาน จวบจนผู้คนได้มาพบและได้เห็นความงดงามของเธอ
เสียรำลือ จึงซบเซาหายไปทั่วจนเป็นที่ต้องตาต้องใจของนักธุรกิจต่างชาติ ที่ผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตเป็นแม่สื่อแม่ชัก
นำพาและอำนวยความสะดวกให้ จนบุคคลเหล่านั้นมีกรรมสิทธิ์ครอบครองในที่ดินบนผืนเกาะแห่งนี้้อย่างมากมายหลายแปลง
ตามที่เคยตกเป็นชาวในหนาหนังสือพิมพ์มาไต่ระยะหนึ่งราวปลายปี 2541

เรื่องนี้ จะลงเอยอย่างไรนั้น ไม่มีใครทราบได้
แต่จากข่าวแล้วปรากฏว่ามีข้าราชการระดับสูงของจังหวัดได้ออกมายืนยันถึงหลักฐานที่ได้มา อย่างถูกต้อง
ซึ่งความถูกต้องนั้นจะผ่านกระบวนการที่พลิกแพลงพิสดาร กันอย่างไร ก็คงจะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องของเท่านั้นที่รู้เล่ห์และวิธีการ

เหล่านี้ สิ่งที่น่าแปลกในเหตุการณ์ครั้งนี้ก็คือว่า ไม่มีข่าวการเคลื่อนไหวของกลุ่ม NGO เพื่อปกป้องผืนเกาะราชาเลยแม้แต่หน่อย
ไม่ทราบวาทายไปไหนกันหมด

“ แล้วท้ายที่สุด จนถึงวันนี้สาวพรหมจรรย์ผู้นี้จะพ้นเงื้อมมือ อิทธิพลถอนไปได้หรือไม่ ”